

Nyári éjszaka

Esőszálakból szőtt puha
lepedő: tó, rád fekszem, és
álomba ringanék terajta,
de felriaszt a rettegés.

Tücsökcirpelés – mintha Isten
csikorgatná fogát,
s dühödten villan meg szeme
fehére fönn: a holdvilág.

Az ágak ujján a virágok
körmeiként fehérlenek...
Tépj fel hát engemet, Uram,
gyűlölt, varasodó sebet!

Szakíts föl, vagy leszáradok,
s nyomtalan elpereg magányom,
sorsom – ha mássá nem – a közönyös
föld arcán forradássá váljon!

K. n. / 197? / WM KGY 2015.80.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)